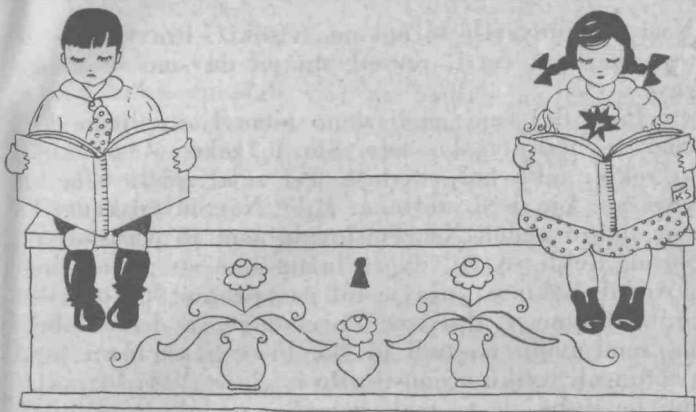

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

1. V septembru.

Počitnice so minule. Oh, kako prehitro! Kar nenkrat je prišla spet tista nedelja, ko v cerkvi na prižnici oznanijo: »V sredo ob 8 šolska maša in potem začetek šolskega pouka.« Pa smo bili spet tam, kjer smo bili —.

Doma so resda včasih godli: »Ko bi se že vendar pričela šola! Da bi bil mir pred vami!« Zdaj so uslišani.

Prišel je prvi šolski dan. Zbirali smo se pred šolo. Mi, kar nas je starih, smo stopali pogumno, odločno. Zlasti tisti, ki hodimo zdaj že v četrty razred. Začetniki pa plaho ogledujejo zdaj šolo, zdaj nas, še bolj pa gospoda učitelja. Borkov Francelj se je pričel brž cmeriti, ko ga je zagledal. Če bi jokala Mihova Francika, bi človek nič ne rekel. Toda Francelj! Še mu bomo nagajali!

V šoli sem dobil nekaj novih tovarišev. Precej lanských učencev in učenk smo pa tudi mi pustili v tretjem razredu. Za seme — so dejali gospod učitelj.

Naši novi tovariši so nekam »visoki«. Pravijo, da že vse znajo za četrti razred, mi pa da smo še uboge reve.

Prve dni smo imeli samo ponavljanje tega, kar smo se učili lansko leto. Šlo je tako — no kako bi rekel: tako bolj srednje. Pri zemljepisju sem bil vprašan, kje je Ljubljana. Kje? Na Slovenskem. To sem dobro vedel. Na zemljevidu sem jo pa iskal po Bosni. Rekli so mi, da zaslužim ime — pa ne bom povedal. Brkinov Joža je bil pa vprašan, kako bi šel iz Ljubljane v Maribor. Povedal je še dosti dobro, na zemljevidu pa tudi ni šlo. Pravijo, da nam je o počitnicah veliko učenosti ušlo iz glave. Vsaj štirinajst dni bo treba, da se malo zamaše vse luknje. Tudi to sem videl takoj, da oni, ki so že lani hodili v četrti razred, ne znajo nič več kakor mi. Ali so pa že vse pozabili, kar so se učili v tretjem razredu.

Za veronauk smo dobili novega gospoda kateheta. Bog ve, kako bomo orali? Pri prejšnjem gospodu smo dobro znali in radi so nas imeli. Kako je novemu gospodu ime, pa še ne vem. Zdi se mi, da bodo hudi. Doma so mi rekli, da na takega učenca ni nihče hud, ki vselej dobro zna. Verjamem. Toda to je čudno, da me v šoli najrajši vprašajo ravno tisto, česar ne znam. Potem pa pravijo, da nič ne znam. Ali ni to bridko?

V drugem razredu imajo pa novo gospodično učiteljico. Prejšnja je šla v Ljubljano. Pravijo, da je tako učena, da lahko že ljubljanske otroke uči. Rad bi vedel, ali so v Ljubljani bolj učeni otroci, kakor smo pri nas.

V prvih štirinajstih dneh smo že vse ponovili in nazaj pospravili, kar smo med počitnicami zgubili. Zdaj bo šlo pa lažje naprej.

Največje preglavice mi dela računstvo. Pa je tudi težko. Zdaj nič več ne pišemo »in« (+), kadar seštevamo. Pa tudi »manj« (—) ne bomo nič več pisali. Računamo že do tisoča in kmalu bomo znali še več. Zdaj že vem, kako se zapiše en tisoč devet sto dvajset osem s številkami. Sosedova Meta piše takole: 1000 900 20 8. Jaz pa takole: 1928. Kdo zna bolje? Zadnjič sem bil vprašan tole: »Ti kupiš v trgovini za 32 Din

sladkorja, za 45 Din kave in za 22 Din riža. Koliko boš plačal za vse skupaj?» Čudno se mi je zdelo, zakaj so to mene vprašali. Saj ne hodim jaz v trgovino, ampak mama. To sem tudi gospodu učitelju povedal. Pa je malo manjkalo, da nisem bil zaprt.

Berem pa silno rad. Doma pravijo, da zato, ker se mi ni treba zraven nič več učiti. »Čitanko« za četrti razred sem že vso prebral. Tudi iz šolske knjižnice sem si že izposodil par knjig. Jaz bi bral rad vsak dan nove knjige, pa mi pravi gospod učitelj, da ne smem knjig požirati, ampak brati s premislekom. Prva knjižica, ki sem jo letos bral, je imela naslov »Angel sužnjev«. Ko sem jo prebral, sem jo nesel nazaj.

»No, kakšna je ta povest,« me vpraša gospod učitelj.

»Lepa,« jo pohvalim.

»Pa mi malo povej, o čem govori ta povest.«

»O angelu sužnjev,« se odrežem.

»Premalo! Moraš več povedati.«

Utihnil sem. Za kazen sem pa dobil knjigo nazaj in sem jo moral še enkrat prebrati. Sošolci so se mi pa skrivaj posmehovali.

Risanje bi imel pa rad vsak dan po dve uri. Tako prijetno je risati, da bi kar risal in risal. Doma sem porisal že vse duri pri hlevu, pa še vsak zavitek, ki ga prineso iz trgovine, porišem s kladivi in s sekirami, s hišami in cerkvami, z drevjem in z gorami.

Škoda, da imajo ravno za najbolj prijetne predmete vedno po najmanj ur! Ko bom jaz učitelj, bom vse to drugače uredil.

Jaz učitelj —?

Povedal sem to očetu, pa so mi rekli: »Ti — pa učitelj! Kadar bodo koze v šolo hodile.«

To je pa res: Vse kar je prijetno, prehitro mine. Počitnice — samo dva meseca, risanje — samo eno uro na teden, telovadba — samo eno uro na teden, računstvo pa vsak dan v tednu...